

vati (§ 97).« Na druhé straně lze však z ustanovení § 97 odst. 2 ústav. listiny vyvoditi, jak nss vyslovil již v nálezu Boh. A 8269/1929, jen tolik, že úprava služebních poměrů soudců z povolání musí se vzhledem k výjimečnému postavení soudcovského stavu státi z á k o n e m, nikoli však, že by se úprava musela státi zákonem jednotlivým, tedy zákonem upravujícím současně služební poměry soudců po všech jejich stránkách, a nemohla se státi postupně několika zákony, upravujícími jen tu kterou jeho stránku (na př. hmotnou). Že pak služebními poměry ve smyslu § 97 úst. listiny musí býti rozuměna i úprava poměrů hmotných u soudců, tomu nasvědčuje nazírání zákonodárného sboru i vlády, jak došlo výrazu v důvodové zprávě k vlád. návrhu zákona č. 290/1924 Sb. (t. zv. lex Dolanský) č. tisku 5026/1924 posl. sněm. N. S., která na str. 5. v odst. B k §§ 1 a 2 cit. zák. uvádí: »Přítomná osnova znamená pouze prozatímní úpravu platových poměrů soudců, a to na dobu, pokud nebude proveden předpis § 97 odst. 2 ústav. listiny, podle něhož služební poměry a tedy též platové poměry soudců z povolání upraví zvláštní zákon«. Toto stanovisko potvrzuje i platový zákon č. 103/1926 Sb., který sice ve svém nadpisu mluví »o úpravě platových a některých služebních poměrů státních zaměstnanců« včetně soudců (§ 1), z jehož nadpisu není však možno vyvoditi závěr, že by chtěl platové poměry vylučovati z pojmu »poměry služební« a postavit je proti těmto jako něco zcela jiného, od služebních poměrů odlišného. Naopak z jednotného dalšího označení zákona v nadpisu uvedeného v závorce »platový zákon« a z obsahu jeho je patrné, že označením prve zmíněným mělo býti jen vyjádřeno, že zákon dotýká se nejen platové stránky služebního poměru státních zaměstnanců, ale i stránek jiných téhož poměru, pokud tyto s platovou úpravou souvisejí.

Z toho, co uvedeno, vyplývá, že nutno stanovení zvláštního pensijního příspěvku a určení jednak jeho výše, jednak způsobu jeho placení ve smyslu § 10 odst. 1 vlád. nařízení č. 252/1933 Sb. považovati za č á s t e č n o u ú p r a v u s l u ž e b n í h o p o m ě r u zaměstnancova (soudcova), k níž třeba — aspoň v příčině soudců — podle § 97 odst. 2 úst. listiny zvláštního z á k o n a.

Za tohoto stavu věci nebyla však vláda po rozumu výhrady obsažené v § 1 zákona č. 95/1933 Sb. oprávněna stanoviti pro soudce zvláštní pensijní příspěvek vlád. n a ř í z e n í m, vydaným na základě cit. zákona, resp. zákona č. 206/1933 Sb., a učinila-li tak, není ustanovení § 10 odst. 1 vl. nař. č. 252/1933 Sb., pokud se týká i soudců, kryto citovanými zákony. Opřel-li se tedy žal. úřad v nař. rozhodnutí výhradně o toto ustanovení, ocítl se v rozporu se zákonem.

Č. 12.389.

Honební právo. — Samospráva obecní: Obec zastupitelstvo, schvalující podle § 110 zák. čl. XVIII:1871 dražbu obecní honitby, není oprávněno schváliti pronájem kromě vydražiteli i jeho společníkům, jichž vydražitel před dražením za spoludražitele neoznačil.

(Nález z 30. dubna 1936 č. 12.530/36.)

Věc: František P. a spol. v Košicích proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 12. února 1934 o pronájmu obecní honitby.

Výrok: Stížnost, pokud je podána nepojmenovanými společníky Františka P., se odmítá pro nepřípustnost, pokud je podána Františkem P., zamítá se pro bezdůvodnost.

Důvody: Podle dražebního protokolu z 18. května 1933 nabídl nejvyšší podání za obecní honitbu ve Vyšné Kamenici František P. Ve schůzi 18. května 1933 schválilo obec. zastupitelstvo ve Vyšné Kamenici tuto dražbu s tím, že se obecní honitba pronajímá na dobu 6 roků dnem 16. srpna 1933 počínajíc Františku P., Stanislavu D. a Štěpánu H., a byla s nimi sepsána nájemní smlouva dne 2. června 1933. Odvolání Dra Antonína R., lékaře z Košic, který zúčastnil se dražebního roku jako dražitel, okr. úřad v Košicích výměrem z 18. července 1933 zamítl a smlouvu nájemní schválil. Dalšímu odvolání Dra R. zem. úřad v Bratislavě nař. rozhodnutím vyhověl a zrušil vzhledem na ustanovení 2. odst. § 3 zák. čl. XX:1883 a § 120 zák. čl. XXII:1886 ve znění zákona č. 329/1921 Sb. z moci úřední usnesení obec. zastupitelstva a nařídil nové dražební řízení a provedení nové veřejné dražby.

Do tohoto rozhodnutí stěžuje si František P. se společníky blíže nepojmenovanými.

Stížnost, pokud je podána nepojmenovanými společníky, kteří nepodepsali ani stížnosti, ani plné moci pro advokáta stížnost podepsavšího, odmítá se podle § 5 zákona o ss jako nepřipustná. — — —

Stížnost Františka P. namítá, že zák. čl. XX:1883 ani jiné zákony nezakazují přibrati společníky k provozování honitby, a že proto st-l nebyl povinen, aby již před dražbou oznamoval, že draží i za jiné osoby, ať se již zúčastnily dražby nebo ne. Námitku tu neshledal soud důvodnou.

Zák. čl. XX:1883 stanoví v § 3, že při pachtu obecní honitby jest se řídit ustanovením § 110 zák. čl. XVIII:1871. Podle cit. předpisu obec. zastupitelstvo stanoví způsob dražby a vyvolací cenu, a schvaluje dražbu. V podstatě každého dražebního řízení tkví zásada, že se za vydražitele pokládá ten, kdo se osobně dražby zúčastní a nejvyšší podání učiní, z třetích osob pak, které se dražby nezúčastnily, jen ty, jež vydražitel před dražením za dražitele nebo spoludražitele označil. Obec. zastupitelstvo, schvalujíc podle cit. předpisu dražbu, může dražbě, jak byla provedena, buď schválení udělit nebo odepřít, nemůže však, aniž vybočilo z mezí pouhé činnosti schvalovací a porušilo základní zásady dražebního řízení, výsledky provedené dražby měnit tím, že nahradí osobu, která podle dražebního protokolu vydražila obecní honitbu, osobou jinou, nebo schválí pronájem kromě vydražiteli i jeho společníkům, jichž vydražitel před dražením za spoludražitele neoznačil. Opak neplyne z toho, že zákony nezakazují přibrání společníků k provozování honitby, neboť v daném případě neběží o otázku, smí-li nájemce honitby přibrati si k provozování honitby společníky, nýbrž o otázku přiměrní, koho je pokládati při dražebním pronájmu obecní honitby za jejího vydražitele. Že František P. při dražebním roku neoznačil za

spoludražitele své společníky, nýbrž honitbu dražil a vydražil jen svým jménem a pro sebe, není na sporu. Ale pak právem opřel žal. úřad svůj zrušující výrok o tento důvod. — — —

Č. 12.390.

Zaměstnanci veřejní. — Řízení správní. — Řízení před nss: * Rozhodnutí hlavního finančního ředitelství v Užhorodě podle § 20 zák. č. 204/1932 Sb. o snížení odpočivných platů státního zaměstnance, na něž se vztahují ustanovení § 8 odst. 2 a 3 a § 10 zák. č. 70/1930 Sb., z důvodu kumulace podle § 17 zák. č. 286/1924 Sb., není v instančním pořadu konečné.

(Nález z 2. května 1936 č. 15.707/34.)

V ě c: Jan K. v Berehově proti rozh. hlav. fin. ředitelství v Užhorodě z 6. prosince 1933 o krácení odpočivných požitků.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Výnosem z 13. března 1933 vyslovalo hlav. fin. ředitelství v Užhorodě, že st-l, státní cestmistr, přeložený do výslužby dnem 30. června 1925, je zaměstnán u města Berehova jako městský dozorce prací a přijal za dobu od 7. července 1925 do 31. prosince 1927 na denní mzdě celkem 27.962.50 Kč, což proti předpisu § 19 zákona č. 286/1924 Sb. úřadu neoznámil, nýbrž bral odpočivné platy v plné výši. Tím vznikl přeplatek, jehož výše bude st-li oznámena po vyšetření v definitivním rozhodnutí podle § 17 cit. zákona. Prozatím učiněno účetní opatření, aby počínajíc dnem 1. dubna 1933 byly sráženy k úhradě přeplatku $\frac{2}{3}$ všech st-lových platů. Proti tomuto výroku podal st-l námitky.

Výnosem ze 6. prosince 1933 vydalo hlav. fin. ředitelství v Užhorodě definitivní rozhodnutí o výši přeplatků, vzniklých kumulací služebních příjmů, určilo způsob jich úhrady a zároveň vyřídilo zamítavě námitky st-logy. Ve výměru tom bylo připojeno poučení, že proti tomuto rozhodnutí, jež je konečné (§ 20 zákona z 28. prosince 1932 č. 204 Sb.), nelze se odvolat v dalším pořadu instančním.

Maje rozhodnouti o stížnosti podané na tento výnos, uvážil nss na prvním místě, zkoumaje zákonné předpoklady své vlastní příslušnosti (§ 4 zákona o ss), zejména také otázku, zda výnos naříkaný stížností je rozhodnutím v přípustném pořadí stolic správních úřadů konečným (§ 5 zákona o ss). Také ve stížnosti je tato otázka relevována.

Žal. úřad považuje své rozhodnutí za konečné v instančním pořadu vzhledem k předpisu § 20 zákona č. 204/1932 Sb. V tomto předpisu se praví: »K opatřením podle §§ 11 až 13 a 15 tohoto zákona, a podle §§ 17 až 21 zákona z 22. prosince 1924 č. 286 Sb. o úsporných opatřeních ve veřejné správě, pokud ustanovení tato nedoznala změny tímto zákonem, je příslušný úřad, jehož likvidující orgán zařizuje výplatu odpočivných (zaopatřovacích) platů, nejsou-li opatření ta vyhrazena nad-